"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଅପକାରୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉପକାର କରିବା ଶିଖ, ନିନ୍ଦୁକକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମିତ୍ର କରିଦିଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟି ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ରହିଥାଏ ? ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସ୍ଥାୟୀ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କର ଏହି ଦୃଷ୍ଟି ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ରହିଥାଏ ଯେ ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ବି ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନ ସେଥିପାଇଁ ବଚ୍ଚେ-ବଚ୍ଚେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ କେବେହେଲେ କାହାକୁ ବଚ୍ଚେ-ବଚ୍ଚେ ବୋଲି କହିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସ୍ଥାୟୀ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଇଏ ମୋର ଭାଇ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ଦେଖ, ଭାଇ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ଜାଗ୍ରତ ହେବ । ବିକାରୀ ବିଚାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ନିନ୍ଦା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିତ୍ର ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ପିତାଙ୍କ ନାମ କ'ଣ ? ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଶିବ ହିଁ କୁହାଯିବ । ସେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଏ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝୁଛ । ଆକାଶବାଣୀ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ, ତେବେ ଆକାଶବାଣୀ କାହାର ? ଶିବବାବାଙ୍କର । ଏହି ମୁଖକୁ ଆକାଶ ତତ୍ତ୍ୱ କୁହାଯାଉଛି । ମୁଖ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଖାଲି ସ୍ଥାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ଯାହାକୁ ଆକାଶତତ୍ତ୍ୱ କୁହାଯାଉଛି । ମୁଖ ରୂପୀ ଆକାଶ ତତ୍ତ୍ୱରୁ ବାଣୀ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଉଚ୍ଚାରଣ ହେଉଛି । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଦୁଃଖ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି, ସୁଖରେ ତ କେହିହେଲେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉନାହାନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ସମସ୍ତ ମନୋସ୍କାମନା ପୁରଣ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ କାମନା ରହୁଛି । ବର୍ଷା ନ ହେଲେ ଯଜ୍ଞ କରିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ତ ନୁହେଁ ଯେ ଯଜ୍ଞ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ । କେଉଁଠାରେ ଯଜ୍ଞ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ମରୁଡି ପଡିଥାଏ । ଯଜ୍ଞ କରିଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଫଳ ମିଳିନଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା । ଯେଉଁ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଆସିବା କଥା ତାହା ତ ଆସୁଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା କେତେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ପଶୁପକ୍ଷୀ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛନ୍ତି । କ'ଣ ବର୍ଷାକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଯଜ୍ଞ ରହିଛି ? ଯେତେବେଳେ ଖୁବ ଜୋରରେ ମୁଶଳ ଧାରାରେ ବର୍ଷା ହେବ କ'ଣ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଯଜ୍ଞ କରିବେ ? ଏସବୁ କଥାକୁ ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ, ଅନ୍ୟମାନେ କ'ଣ ବା ବୁଝିବେ ।

ବାବା ସ୍ୱୟଂ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବାବାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା, ବାବାଙ୍କର ଗ୍ଳାନି କରିବା କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ? ଯେବେଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗ୍ଳାନି କରିଛନ୍ତି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅଧୋଗତି ହେଲା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ଆମର ଯିଏ ନିନ୍ଦା କରିଥା'ନ୍ତି ସେ ହିଁ ଆମର ପ୍ରକୃତ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗ୍ଳାନୀ କିଏ କରିଛନ୍ତି ? ତୁମେ ପିଲାମାନେ । ତେଣୁ ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ହିଁ ମିତ୍ର ହେଉଛ । ସାରା ଦୁନିଆ ଗ୍ଳାନି କଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗ୍ଳାନି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ କରିଛ । ପୁଣି ତୁମେ ହିଁ ମିତ୍ର ହେଉଛ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ନିକଟତ୍ତର ମିତ୍ର ଅଟ । ଅବିନାଶୀ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ନିନ୍ଦା କରୁଛ, ଅପକାର କରିଛ । ଡ୍ରାମା କିଭଳି ଭାବେ ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏସବୁ ହେଲା ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା କଥା । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନର ଅନେକ ଅର୍ଥ ରହିଛି ଯାହାକୁ ସମସ୍ତେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋ'ଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ନିଜର ଉପକାର କରୁଛ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯଦା ଯଦା ହି....ଏହା ଭାରତର ହିଁ କଥା । ଖେଳ ଦେଖ କିଭଳି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ଅଥବା ଶିବରାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଅବତାର ମଧ୍ୟ ଥରେ ମାତ୍ର ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ସେହି ଅବତାରକୁ ମଧ୍ୟ ଗୋଡି, ମାଟି, ପଥର ଭିତରେ କହି ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଓଲଟୁଗୁଣା ଦେଉଛନ୍ତି । ଗୀତା ବ୍ୟାଖ୍ୟାକାରମାନେ ଶ୍ଳୋକ ପାଠ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଜଣା ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନ । ବାବା ଯାହା ସହିତ ବି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ପିଲାମାନେ କହି ସମ୍ବୋଧନ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ଏହି ଦୃଷ୍ଟି ପକ୍କା ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ଜଣେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ନଥିବେ ଯାହାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସନ୍ତାନ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରିତ ହେବ । କିଏ କେଉଁ ପଦର ଅଧିକାରୀ ଏକଥା ତ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଏଭଳି ତିଆରି ହୋଇଛି, ତେଣୁ ଦୁଃଖ ସୁଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନ । କିଏ ଝାଡୁଦାରର ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛି ତ କିଏ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଶରୀର । ବାବାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ପିଲାମାନେ କହିବା ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲାଣି । ବାବାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗରୀବମାନେ

ହିଁ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ କାହିଁକି ନା ଡ୍ରାମାନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ହିଁ ଅଧିକ ଗ୍ଲାନୀ କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁନଃ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଗଲେ । କେବଳ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କେବେହେଲେ ଗ୍ଲାନି କରାଯାଇନଥାଏ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବହୁତ ଗ୍ଲାନି କରିଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । କୃଷ୍ଣ ବଡ ହୋଇଯିବା ପରେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଗ୍ଲାନୀ କରାଯାଇନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେତେ ରହସ୍ୟମୟ । ଏଭଳି ଗୁହ୍ୟ କଥାକୁ କେହି କ'ଣ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି କି, ଏଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ରୂପି ପାତ୍ର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ତ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇପାରିବ । ଏଠାରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ କ'ଣ ଯଥାର୍ଥ ରୁପେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆତ୍ମା, ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁନାହିଁ । ଏତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିନ୍ଦୁ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବାବା କହି ଦୁଃଖରେ ତ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନଉବାଚ — ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ସୁଖରେ କେହି ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ସୁଖରେ ମନେପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଏତେ ଦୁଃଖ ଓ ବିପତ୍ତି ଆସୁଛି ତେଣୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ଦୟାକର, କୃପାକର । ଏବେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଚିଠି ଲେଖୁଛନ୍ତି - କୃପା କର, ଶକ୍ତି ଦିଅ, ଦୟା କର । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ଲେଖୁଛନ୍ତି - ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତଃ ଶକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କର । ନିଜ ଉପରେ ନିଜେ ହିଁ କୃପା ଓ ଦୟା କର । ନିଜେ ନିଜକୁ ରାଜତିଳକ ଦିଅ । କିପରି ନିଜକୁ ରାଜତିଳକ ଦେଇପାରିବ ବାବା ସେଥିପାଇଁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଉଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକମାନେ ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ନିମନ୍ତେ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ଛାତ୍ରଙ୍କ କାମ ହେଲା ପାଠପଢିବା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେବା । ଶିକ୍ଷକ କ'ଣ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ଆଶୀର୍ବାଦ ବା କୃପା କରିବେ । ଯିଏ ଭଲ ଛାତ୍ର ହୋଇଥିବେ ସିଏ ଭଲ ପଢିବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର, ଯିଏ ଯେତେ ଦୌଡିବାକୁ ଚାହିଁବେ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ଚାହିଁବେ କରିପାରିବେ । ଏହା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଦୌଡ ବା ପୁରୁଷାର୍ଥ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର । ଭାଇ ଭଉଣୀର ସମ୍ବନ୍ଧରୁ ବାବା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ-ଭାଇ ମନେକର ତଥାପି ମଧ୍ୟ କୁଦୃଷ୍ଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉ ନାହିଁ । ମାୟା ତା'ର କାମ କରିଚାଲିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ କୁଅଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି । କାହାକୁ ଗୋଇଠା ମାରିଲେ, ବିଧାମାରିଲେ କୁଅଙ୍ଗ କୁହାଯିବ ନା । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ କୁଅଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ କୌଣସି ଅଙ୍ଗ କୁଅଙ୍ଗ ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ଖରାପ କର୍ମ ହେଉଛି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଚଞ୍ଚଳ ଅଙ୍ଗ ହେଉଛି ଆଖି । ବିକାରୀ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ ନହେଲେ ମାରପିଟ୍ କରିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଚଞ୍ଚଳ ହେଉଛି ଆଖି । ସେଥିପାଇଁ ସୁରଦାସଙ୍କ କାହାଣୀ ରହିଛି । ଶିବବାବା ତ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ପଢିଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷର ରଚୟିତା, ବୀଜସ୍ୱରୂପ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୋର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମଲୋକ । ଏବେ ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ବିରାଜମାନ ଅଛି । ଅନ୍ୟ କେହି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟେ । ମୁଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏକଥା କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କୌଣସି ବୁଦ୍ଧିବାନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯଦି କହିବ ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ତେବେ ତୁରନ୍ତ ପଚାରିବେ କ'ଣ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ? କ'ଣ ତୁମେ ଆଲ୍ଲା-ସ୍ୱାମୀ ? କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତ ଈଶ୍ୱର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଏହି ପରି ବୁଦ୍ଧିବାନ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଲ୍ଲାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆଲ୍ଲା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀରେ କହୁଛନ୍ତି "ଓମନିପ୍ରେଜେଣ୍ଟ," ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବବିଦ୍ୟମାନ । ତେବେ ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିଗଲେ କେବେହେଲେ କହିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଏବେ ଜାଣିଗଲେଣି ଯେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ ବିଶ୍ୱର ଜୟନ୍ତୀ । ସେଥିରେ ପବିତ୍ରତା ସୁଖଶାନ୍ତି ଆଦି ସବୁକିଛି ସମାହିତ ରହିଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ହିଁ କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ହିଁ ଦଶହରା ଜୟନ୍ତୀ, ହିଁ ଦୀପାବଳୀ ଜୟନ୍ତୀ, ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଜୟନ୍ତୀ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀରେ ସବୁ ଜୟନ୍ତୀ ଆସିଗଲା । ଏହି ସବୁ ନୂଆ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବାଳୟ ଜୟନ୍ତୀ, ବେଶ୍ୟାଳୟ ମରନ୍ତି, ଏସବୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ହିଁ ନୂତନ ବିଶ୍ୱର ଜୟନ୍ତୀ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ଶୋଇରହିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି କରି-କରି ଶିଢି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛି । ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ନର୍କର ରହସ୍ୟ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଖବର କାଗଜରେ ତୁମର ଯେଉଁମାନେ ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଲେଖି ଦିଅ ଯେ — ଯିଏ ଆମର ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି ସିଏ ଆମର ମିତ୍ର । ତୁମର ମଧ୍ୟ ସଦଗତି ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ କରିବୁ, ତୁମେ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ଗାଳି ଦିଅ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭଗବାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆମର ଗ୍ଲାନି କଲେ ତ କ'ଣ ଅସୁବିଧା ହେଲା । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଆମେ ତୁମର ସଦଗତି କରିବୁ । ନଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ ନାକଧରି ନେଇଯିବୁ । ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଯାହା କିଛି କରୁଛନ୍ତି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିବୁ । ଏକଥା ଭଲ ଭବେ ବୁଝାଇବା ଦେବା ଦରକାର । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା, ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଭୂଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ରୂପି ସନ୍ତାନମାନେ ମୋର ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ତ ଫୁଲ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାତା ପିତା ଚୁମ୍ବନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ମୁଣ୍ଡରେ ବସାଇଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି, ଯାହାକି ତୁମେ ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଉଛ । ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ସେମାନେ ସେହି ଅଭିନୟ କରିବେ । ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଘରକୁ ଫେରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ସମସ୍ତେ କ'ଣ ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଖିବେ କି! ଏହିଭଳି ଡ୍ରାମା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ଅଧିକ ପାପ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଡେରିରେ ଆସିବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଡେରିରେ ଆସିବେ । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାର ଅଛି । ଭଲ ଭଲ ମହାରଥି ସନ୍ତାନ ଗ୍ରହାଚାରୀର ଅଧିନ ହୋଇ ତୁରନ୍ତ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଚିଠି ମଧ୍ୟ ଲେଖିନ'ଥାନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ମୁରଲୀ ପଠାଇବା ବନ୍ଦ କରିଦିଅ । ଏଭଳି ଆତ୍ମାକୁ ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଧନ ଦେଇ ଲାଭ କ'ଣ ? ଯଦି କାହାର ଆଖି ଖୋଲିଗଲା ତେବେ କୁହନ୍ତି ମୋର ଭୂଲ ହୋଇଯାଇଛି । ଆଉ କେହି କେହି ତ ଖାତିରି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଭଳି ଭୂଲ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଭଳି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇନଥା'ନ୍ତି କିମ୍ବା ନିଜ ସମାନ ତିଆରି କରିନଥା'ନ୍ତି ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖିବା ଦରକାର ବାବା ଆମେ ନିରନ୍ତର ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । କେହି କେହି ସମସ୍ତଙ୍କ ନାମ ଲେଖି କହିଥାଆନ୍ତି — ଅମୁକଙ୍କୁ ମୁଁ ମନେ ପକାଉଥିଲି ଜଣାଇ ଦେବେ । ଏହାକୁ କ'ଣ ବାସ୍ତବ ମନେ ପକାଇବା କୁହାଯିବ କି ! ମିଛ କଥା ଚଳିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ତରମନ ଅସ୍ଥିର ରହିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଭଲ-ଭଲ ଜ୍ଞାନ ବିନ୍ଦୁ ବିଷୟରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ଦିନ ପ୍ରତିଦିନ ବାବା ଗୁହ୍ୟ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଦୁଃଖର ପାହାଡ ଖସିବ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ । ମହିଶୂରର ରାଜା ରାବଣର କୁଶ ପୁତ୍ତଳିକା ତିଆରି କରି ଧୁମଧାମରେ ଦଶହରା ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ରାମଙ୍କୁ ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି ରାମଙ୍କ ସୀତା ଚୋରୀ ହୋଇଗଲା ଭଗବାନ ତ ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ତେବେ ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀ କିଭଳି ଚୋରି ହୋଇପାରିବେ! ଏସବୁ ହେଉଛି ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ଆବର୍ଜନା ରହିଛି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ମିଥ୍ୟା । ତେଣୁ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯଦା ଯଦା ହି ଧର୍ମସ୍ୟ... । ମୁଁ ଆସି ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ ସତ୍ୟଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ସତ୍ୟଭୂଖଣ୍ଡ ଓ କଳିଯୁଗକୁ ମିଥ୍ୟାଭୂଖଣ୍ଡ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡକୁ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡରେ ପରିଣତ କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଗୁହ୍ୟ ଏବଂ ରହସ୍ୟମୟ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଆଧାରରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାତ୍ର ଭଳି କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ କରିବାରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲି, ପାଠପଢାକୁ ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ପଢି ନିଜ ଉପରେ ନିଜେ ହିଁ କୃପା ବା ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବାକୁ ହେବ, ନିଜକୁ ରାଜତିଲକ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିନ୍ଦୁକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ମିତ୍ର ମନେ କରି ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସଦଗତି କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ରାଜକୀୟତା ଏବଂ ସାଧାରଣତାର ସନ୍ତୁଳନ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୁଅ ।
ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଯେପରି ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଥିଲେ, ନା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ, ନା ବହୁତ ନୀଚ୍ଚ, ସେହିପରି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି ଯେ ବିଲକୁଲ୍ ସାଧା-ସିଧା ହୋଇନଥିବ କି ବିଲକୁଲ୍ ରାଜକୀୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇନଥିବ, ମଧ୍ୟମ ଧରଣର ହୋଇଥିବ । ଏବେ ତ ସାଧନ ବହୁତ ମିଳୁଛି ଏବଂ ସାଧନକୁ ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ବି ଯଦି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ ତେବେ ମଧ୍ୟମ ଧରଣର କର, ଯାହାକି ଏପରି କେହି ନ କହୁ ଯେ ଏଠାରେ ତ ରାଜକୀୟ ଚଳଣୀରେ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେତିକି ସାଧାରଣ, ସେତିକି ରାଜକୀୟ — ଉଭୟର ସନ୍ତୁଳନ ରହୁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜକୁ ଦେଖ ଏବଂ ମନେ ରଖ — ଯେଉଁ କର୍ମ ମୁଁ କରିବି, ମୋତେ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ କରିବେ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****